

VƯỢT CƠN BÃO-TỔ

TÁC-GIẢ: J. HARDIBROOK

(Tiếp theo)

VÀI năm sau, nhằm lúc vợ chồng má chẳng chút trông-mong, thì lại nhận được những tin sét đánh. Má còn nhớ nhằm một buổi tối mùa đông, trời lạnh ghê-gớm, chồng má từ nhà máy về, vừa ngồi ăn cơm, thì có người do mẹ yêu-quí của con sai đến cấp-báo rằng cha mẹ con mới mắc tai-nạn ghê-gớm.

Mãi sau vợ chồng má mới biết đầu-đuôi gốc-ngọn. Số là cha con đã liều đem hết của-cải luôn với món tiền lớn vay được mà hùn vào một vụ đầu-cơ. Cuộc doanh-thương mới tiến-hành thì họ đã phải cáo-cung. Tội-nghiệp, cha con thật là khánh-kiệt! Hay tin mình thua-lỗ, cha con bèn trốn khỏi nhà và hầu đã hóa diên. Rồi cha con bị xe điện cán chết; chẳng hề có ai biết cha con mắc nạn rủi-ro hay quyết-định tự-vãn. CƠN tai-biến ấy quá sức chịu-đựng của mẹ con bấy giờ còn trẻ tuổi. Tội-nghiệp! Lúc đó mẹ con đứng trong địa-vị thật đáng thương-xót vô-cùng. Chẳng còn xu nào, lại bị gia-đình dưỡng-bổ và thân-thể đau-yếu trầm-trọng, con ơi, bấy giờ mẹ con trong lòng chỉ lo-lắng về con. Nào có lạ gì, trong cảnh-ngộ đó, mẹ con cầu cứu chồng má, tức là người bạn độc-nhứt mà mẹ con chắc nhờ-cậy được. Mẹ con nài-nỉ chồng má đến lập-tức. Lúc chồng má gặp mặt mẹ con, thì mẹ con nằm trên giường, đương hấp-hối. Mẹ con bồng con trong hai tay mỏng sức, rồi đặt con vào hai cánh tay của chồng má, vừa khóc-lóc, vừa giao-phó con cho chồng má chăn nuôi... Rồi một lúc sau, mẹ con thở hơi cuối-cùng.

Bà Vệ-nỗ-ling ngừng kể câu chuyện

thê-thảm trong giây-lát. Đương khi ấy Luy-xi thồn-thức:

—Ôi! mẹ ơi! Tội-nghiệp! mẹ yêu-quí ơi!

Đoạn, về mặt bối-rối-gớm-ghê, cô nói:

—Xin má kể tiếp.

—Bữa sau chồng má dẫn con về đây. Bấy giờ con mới là một đứa con nít, chưa đủ tuổi để hiểu-biết rằng mình đã mất cả cha lẫn mẹ. Nhưng, nhờ Đức Chúa Trời giúp-đỡ, vợ chồng má đã cố thay-thế cha mẹ và gia-đình mà con đã mất.

Thấy Luy-xi ôm cồ mình mà thồn-thức nức-nở hơn nữa, bà Vệ-nỗ-ling bèn dịu-dàng nói thêm:

—Con yêu-quí ơi, con nên yên lòng. Vợ chồng má chẳng làm việc chi lạ-lùng hết, vì con liền được lòng mọi người trong nhà má và cũng đã trọng-thưởng cho vợ chồng má bởi tình yêu-thương tận-tụy của con.

Dẫu bà yên-ủi như vậy, nhưng hồi lâu Luy-xi mới nguôi. Cô không đủ lời tỏ lòng biết ơn bà mẹ nuôi, và nếu trước kia có khi nào cô đã làm cho bà buồn-rầu thì cô lấy làm than-tiếc lắm.

Bà Vệ-nỗ-ling kể tiếp:

—Dẫu có hay tin con gái chết, ông Lâm-bá cũng không hề tỏ cho ai biết bởi cách cử-chỉ hoặc lời nói. Con ơi, nhiều phen chồng yêu-quí của má thử nói xa-xôi cho ông hay rằng con ở đây, vì tưởng có lẽ ông sẽ nhơn-cớ con mà đổi ý đối với cuộc dĩ-vãng. Nhưng mỗi lần thử như vậy, chồng má cũng thấy ông có thái-độ rất nghiêm-khắc. Chỉ hơi ngu-ý nói đến con gái ông cũng đủ làm cho mặt ông có một vẻ tỏ cho ta biết lời nói ấy là nguy-hiểm dường nào.

(Còn tiếp)